Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' οἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος | Ἀθῆναι, 28 Νοεμβρίου 1936 | Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 52

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Ἦταν ἁπλῶς ὁ σταθμὸς τῶν λεωφορείων, ποὺ ἔφευγαν δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, ἕνα γιὰ Κορλεόνε, ἄλλο γιὰ Τζιρτζέντι—τὸν ἀρχαῖο Ἀκράγαντα, στὴ μεσημβρινὴ ἀκτὴ τῆς μεγαλονήσου. Σ' αὐτὴν τὴν πόλη, καθὼς εἴπαμε εἶχαν καλέσει τὸν Ζαμπουκὸ καὶ τὸν Μπὲν-Ὄμάρ.

Πῆραν τὸ λεωφορεῖο ποὺ ἔφευγε τὴν ἑπομένη καί, χωρὶς ἀπευκταῖο—γιατὶ φοβοῦνταν λίγο τοὺς ληστές, ποὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ στὴ Σικελία—ἔφτασαν σὲ δώδεκα ὧρες στὸ Τζιρτζέντι τὸ βράδυ τῆς 24 Ὀκτωβρίου.

Ὁ τραπεζίτης κι' ὁ συμβολαιογράφος, ὁ ἕνας ἀπὸ τὴν Τύνιδα, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια τοὺς περίμεναν ἐκεῖ κι' οἱ δυὸ Ἀκατανίκητη ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ!

— Εἶσθε βέβαιος αὐτὴ τὴ φορά; ρώτησε ὁ συγκληρονόμος τὸν Ἀντιφέρ.

—Βεβαιότατος! ἀποκρίθηκε ὁ Μαλουΐνος.

Ἀλλὰ μὲ τί σαρκαστικὸ τόνο ἐπρόφερε αὐτὴ τὴ λέξη καὶ τί εἰρωνικὸ βλέμμα ἐτόξευσαν τὰ πονηρά του μάτια!

Εὔκολα μποροῦσαν νὰ βροῦν ἕνα ὁποιοδήποτε πλοῖο. Δὲν λείπουν ἀπ' αὐτὸ τὸ λιμάνι ψυχρόβαρκες, ψαροκάϊκα, οὔτε μικρὰ φορτηγὰ—«ταρτάνες», «μπαλλαντόλες», «φελοῦκες» καὶ καθεξῆς. Δὲν ἐπρόκειτο ἄλλωστε παρὰ γιὰ ἕνα μικρὸ ταξιδάκι, ἕνα θαλάσσιο περίπατο ὡς σαράντα μίλλια ἀπὸ τὴν ἀκτή. Ἂν ὁ καιρὸς ἦταν καλός, μποροῦσαν νὰ σαλπάρουν τὸ ἴδιο βράδυ καὶ τὴν ἑπομένη θὰ βρίσκουνταν στὴ θέση τοῦ νησιοῦ, ἀρκετὰ νωρὶς γιὰ νὰ πάρουν τὸ «στίγμα» πρὶν ἀπὸ τὸ μεσημέρι.

Τὸ πλοῖο ποὺ ναύλωσαν λεγόταν ***Προβιντέντσα***, φελοῦκα καμμιὰ τριανταριὰ τόννων, μὲ κυβερνήτη ἕνα γέρο-θαλασσόλυκο, ποὺ πενήντα τώρα χρόνια παράδερνε σ' ἐκεῖνες τὶς θάλασσες. Τὶς ἤξερε, λέει; Καὶ μὲ κλειστὰ μάτια μποροῦσε νὰ ταξιδέψῃ ἀπὸ τὴ Σικελία στὴ Μάλτα κι' ἀπὸ τὴ Μάλτα στὸ Τούνεζι!

— Περιττὸ νὰ τοῦ ποῦμε τί πᾶμε νὰ κάμουμε. Ἀκοῦς, Ζυχέλ;

Τὴ σύσταση αὐτὴ τοῦ Ζίλδα ὁ Ζυχὲλ τὴ βρῆκε πολὺ φρόνιμη.

Τζάκοπο (Ἰάκωβος) Γκράππα ὀνομαζόταν ὁ κυβερνήτης τῆς φελούκας. Καὶ γιὰ καλὴ τύχη τῶν ταξιδιωτῶν μας, μιλοῦσε τὰ γαλλικά—τσάτραπάτρα βέβαια, ἀλλ' ἀρκετὰ γιὰ νὰ συνεννοοῦνται. Κι' ἄλλη καλοτυχία: Ἂν κι' ἦταν Ὀκτώβρης, ὁ καιρὸς ἦταν καλός, ὁ οὐρανὸς σχεδὸν ἀσυννέφιαστος, ἡ ἀτμοσφαῖρα ξερὴ καὶ τὸ ἀεράκι φυσοῦσε ἀπ' τὴ στεριά. Ὅταν ἡ «Προβιντέντσα» βγῆκε ἀπ' τὸ λιμάνι, ἕνα λαμπρὸ φεγγάρι ἔλουζε μὲ τὶς ἀκτῖνες του τὰ ψηλὰ βουνὰ τῆς Σικελίας.

Πέντε ναῦτες ἀποτελοῦσαν τὴν ***τσούρμα*** τῆς φελούκας. Τὸ ἐλαφρὸ πλοῖο γλυστροῦσε σὲ μιὰ θάλασσα τόσο ἥσυχη, ὥστε κι' αὐτὸς ὁ Μπὲν-Ὄμὰρ ἔλεγε πὼς ποτέ του δὲν εἶχε κάμει πιὸ ἀνώδυνο ταξίδι.

Ἡ νύχτα πέρασε χωρὶς κανένα δυσάρεστο. Κι' ἡ ρόδινη αὐγὴ σημάδεψε μιὰ ἔξοχη ἡμέρα.

Ἀκατανόητος πάλι ὁ Πέτρος-Σερβὰν Μαλό! Περπατοῦσε στὸ κατάστρωμα μὲ τὰ χέρια στὴν τσέπη καὶ μὲ τὴν πίπα στὸ στόμα, δείχνοντας

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1937

[Ἴδε προηγούμενο φυλλάδιο, σελ. 517]

Εἰκόνα ἀπὸ τὸ νέο μυθιστόρημα «ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ» ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο.

«..... Αὐτὴ ἡ Σημαία ποὺ σᾶς ἔδωσαν σήμερα στὰ χέρια σας δὲν εἶναι ἕνα κομμάτι πανί. Ἔχει μέσα της ὁλόκληρη τὴν Πατρίδα μας, Πατρίς μας δὲ εἶναι ἡ Ἑλλάς...»

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς λόγους του πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Σημαίας τῆς 25 Ὀκτωβρίου (1936).

τὴ μεγαλύτερη ἀδιαφορία. Ὁ Ζίλδας, νευρικὸς αὐτὸς κι' ἀνυπόμονος, ἔβλεπε τὸ φίλο του καὶ δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του. Ἡ Ἐνογάτη, καθισμένη κοντὰ στὸ Ζυχέλ, ἀπολάμβανε τώρα τὸ ταξίδι. Τί καλὰ ἂν μποροῦσε νὰ κολουθῆ ἔτσι τὸν ἄντρα της καὶ σ' ὅλα τὰ μεγάλα του ταξίδια!

Κάθε τόσο ὁ Ζυχὲλ πλησίαζε τὸν τιμονιέρη κι' ἔβλεπε ἂν ἡ «Προβιντέντσα» ἔπλεε πάντα μὲ τὴν πλώρη πρὸς τὴν δύση. Λογάριαζε πὼς μὲ τὴν ταχύτητα ποὺ εἶχε, κατὰ τὶς ἔντεκα θὰ βρισκόταν στὸ πολυπόθητο μέρος. Καὶ βιαζόταν νὰ γυρίζῃ στὴν Ἐνογάτη, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὸν Ζίλδα νὰ τοῦ λέῃ:

— Νὰ κοιτᾷς λιγώτερο τὴ γυναῖκα σου καὶ περισσότερο τὴ δουλειά μας!..

«Δουλειὰ *μας*», βλέπετε, ἔλεγε, τώρα κι' ὁ Ζίλδας τὴν ἀνεύρεση τοῦ θησαυροῦ Πόσο εἶχε ἀλλάξει! Ἀλλὰ πάντα πρὸς τὸ συμφέρο τῶν «πατριῶν»...

Κατὰ τὶς δέκα, καμμιὰ γῆ δὲν φαινόταν. Στὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Μεσογείου, ἀπὸ τὴ Σικελία ὡς τὸ Ἀκρωτήρι Μπόν, δὲν συναντᾷ κανεὶς ἄλλο σημαντικὸ νησὶ παρὰ τὴν Παντελλάρια. Ἀλλὰ οἱ ταξιδιῶτες μας δὲν ἐγύρευαν νησί· ἐγύρευαν νησάκι· καὶ κανένα δὲ φαινόταν ὁλόγυρα.

Ὁ Τζάκοπο δὲν καταλάβαινε τίποτα ἀπὸ τὴ διεύθυνση ποὺ ἔδιναν στὴ φελούκα του. Στὸ Τούνεζι εἶχαν σκοπὸ νὰ φτάσουν οἱ ἐπιβάτες του; Ἀλλὰ τοῦ ἦταν ἀδιάφορο. Τὸν ἐπλήρωναν γιὰ νὰ πηγαίνῃ ὅλο πρὸς τὰ δυτικά· θὰ πήγαινε ὥσπου νὰ τὸν προστάξουν νὰ γυρίσῃ.

—Ὅλο δυτικὰ θὰ πηγαίνουμε; ρωτοῦσε κάθε τόσο τὸν Ζυχέλ.

— Ναί, καπετάνιο.

— ***Βὰ μπένε!*** (πάει καλά).

Κι' ἀλήθεια, ***μπένε*** πήγαινε.

Στὶς δέκα καὶ τέταρτο, ὁ Ζυχέλ, μὲ τὸν ἑξάντα στὸ χέρι, ἔκαμε τὴν πρώτη παρατήρηση καὶ βρῆκε πὼς ἡ φελούκα ἦταν σὲ βόρειο πλάτος 37ο 30' καὶ σὲ ἀνατολικὸ μῆκος 10ο 33'.

Ὁ Ἀντιφὲρ τὸν λοξοκοίταζε μισοκλείνοντας τὸ μάτι, ἀνάμεσ' ἀπ' τοὺς καπνοὺς τῆς πίπας του.

— Λοιπόν, Ζυχέλ;

— Βρισκόμαστε στὸ μῆκος ἀκριβῶς· δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ κατεβοῦμε λίγα μίλλια πρὸς τὰ μεσημβρινά.

— Νὰ κατεβοῦμε, παιδί μου. Ἐγὼ μάλιστα λέω πὼς ποτὲ δὲν θὰ κατεβοῦμε ἀρκετά...

Τί νὰ ἐννοοῦσε μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁ μυστηριώδης τώρα Ἀντιφέρ;

Ἡ φελούκα ἔστριψε λίγο δεξιὰ γιὰ νὰ πλησιάσῃ τὴν Παντελλάρια. Μιὰ στιγμή, ὁ γέρο-θαλασσόλυκος δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ βαστάξῃ καὶ ρώτησε τὸν Ζίλδα ποὺ στεκόταν κοντά του, τί ζητοῦσαν σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Τὸ μαντήλι μας, ποὺ τὸ χάσαμε κάπου ἐδῶ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ πρώην μαουνιέρης.

— ***Βὰ μπένε, σινιόρ!***

Στὶς δώδεκα παρὰ τέταρτο, ἂν καὶ ἡ «Προβιντέντσα» θὰ βρισκόταν ἀκριβῶς στὴ θέση τοῦ νησιοῦ Νο 4, τίποτα δὲν φαινόταν ὁλόγυρα. Καμμιὰ ξηρά, κανένας βράχος, ὅσο μακριὰ κι' ἂν ἔφθανε τὸ μάτι.

Ὁ Ζυχὲλ ἀνέβηκε στὸ κατάρτι. Ἀπὸ κεῖ πάνω τὸ βλέμμα του τριγύριζε ἕναν ὁρίζοντα ἀπὸ δώδεκα ὡς δεκαπέντε μίλλια.

Καὶ πάλι τίποτα, τίποτα!

Ὅταν ξανακατέβηκε στὸ κατάστρωμα, τὸν ἐπλησίασε ὁ Ζαμπουκὸ μὲ τὸν συμβολαιογράφο.

— Καὶ τὸ νησάκι νούμερο τέσσερα;

— Δὲν φαίνεται.

Πλησίασε κι' ὁ Ἀντιφέρ.

— Μὰ εἶσαι βέβαιος, Ζυχέλ, πὼς δὲν ἔκαμες κανένα λάθος;

— Στὸν ὑπολογισμό; Κανένα, θεῖε μου!

— Τότε δὲν θὰ ξέρῃς νὰ κάνῃς σωστὴ παρατήρηση!

Ὁ Ζυχὲλ πειράχθηκε, ἔγινε κόκκινος, κι' ἡ Ἐνογάτη τοῦ ἔγνεψε παρακαλεστὰ νὰ μὴ μιλήσῃ. Τότε ὁ Ζίλδας θεώρησε χρέος του νὰ μπῇ στὴ μέση.

— Γκράππα;.. φώναξε.

— Προστάξτε! εἶπε πλησιάζοντας ὁ γέρο καπετάνιος.

— Γυρεύουμε κάποιο νησάκι...

— ***Σί, σινιόρ!***

—Ὑπάρχει κανένα σ' αὐτὰ τὰ μέρη;

— Νησάκι;

— Ναί.

— Νησάκι εἴπατε;

— Μὰ ναί, ναί! φώναξε μὲ θυμὸ ὁ Ἀντιφέρ. Νησάκι, σοῦ λένε! Νηνηνή, σασασά, κικικί. Δὲν καταλαβαίνεις;

— Συμπάθιο, ἐξοχώτατε! Μάλιστα, κατάλαβα. Γυρεύετε νησάκι...

—Ὑπάρχει λοιπόν, κανένα; ρώτησε ὁ Ζίλδας.

—Ὄχι, σινιόρ!

—Ὄχι;

—Ὄχι! Ὑπῆρχε ὅμως μιὰ φορὰ ἕνα, ποὺ τὸ εἶδα κι' ἐγώ, καὶ τὸ πάτησα μάλιστα.

— Τὸ πάτησες;

— Ναί, μὰ τώρα πιὰ χάθηκε.

— Χάθηκε; φώναξε ὁ Ζυχέλ.

— ***Σί, σινιόρ!*** Βούλιαξε. Πάνε τώρα τριάντα χρόνια.

— Καὶ πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ νησάκι; πῶς τὸ λεγαν; ρώτησε ὁ Ζίλδας.

—Ἄχ, κουτὸ τιμονιέρη! φώναξε ὁ Ἀντιφέρ. Δὲν τὸ κατάλαβες λοιπὸν ἀκόμα πῶς ἦταν... ἡ Τζούλια;

Τὸ νησὶ Τζούλια;! Ἀ, τί ἀποκάλυψη ἔγινε στὸ νοῦ τοῦ Ζυχέλ! Ναί, ἀλήθεια, τὸ νησὶ Τζούλια, ἡ Φερντινάντεα, ἡ Χόθαμ, ἡ Γκράχαμ, ἡ Νερίτα—ὅπως θέλετε πῆτε το—εἶχε φανεῖ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος στὶς 28 Ἰουνίου 1831. Καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ὕπαρξή του. Ὁ ναπολιτάνος πλοίαρχος Κορράο ἦταν παρὼν ὅταν ἔγινε ἡ ὑποβρύχια ἐκρηξη ποὺ τὸ ἔφερε στὸ φῶς. Ὁ πρίγκιπας Πιγκαντέλλι εἶδε τὴ στήλη ποὺ ἔλαμπε στὸ κέντρο τοῦ νιογέννητου νησιοῦ μὲ συνεχῆ λάμψη σὰν πυροτέχνημα. Ὁ πλοίαρχος Ἴρτον κι' ὁ γιατρὸς Τζὶν Ντάβλ εἶδαν κι' αὐτοὶ τὸ θαυμάσιο φαινόμενο. Δυὸ ὁλάκερους μῆνες, τὸ νησάκι, σκεπασμένο μὲ σκουριὲς καὶ ζεστὸ ἄμμο, ἔμεινε στὴ θέση του καὶ πολλοὶ μπόρεσαν νὰ τὴν ἐπισκεφθοῦν. Ἔπειτα, τὸ Δεκέμβρη τοῦ ἴδιου χρόνου, τὸ νησὶ χαμήλωσε, ἐξαφανίσθηκε, κι' οὔτε ἴχνος του πιὰ φαινόταν σ' ἐκείνη τὴ θάλασσα.

Στὸ βραχὺ ἐκεῖνο διάστημα τῶν δυὸ μηνῶν, ἡ κακὴ τύχη θὰ ἔσπρωξε τὸν Καμόλλ-πασὰ καὶ τὸν πλοίαρχο Ζὸ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς Μεσογείου. Ζητοῦσαν ἔν' ἄγνωστο νησάκι καὶ τὸ βρῆκαν. Ἦταν αὐτὸ ποὺ φάνηκε τὸν Ἰούνιο καὶ βούλιαξε τὸν Δεκέμβρη! Ἔτσι ὁ θησαυρὸς βρισκόταν τώρα σκεπασμένος ἀπὸ νερὸ ποὺ εἶχε βάθος ἑκατὸ μέτρα. Τὰ ἑκατομμύρια ποὺ ἤθελε νὰ καταποντίσῃ ὁ αἰδεσιμώτατος Τρυκέμελ, τὰ καταπόντισε ἡ ἴδια ἡ φύση μαζὶ μὲ τὸ βραχύβιο νησάκι.

Κι' αὐτὸ — πρέπει νὰ τὸ ποῦμε τώρα—ὁ καπετὰν-Ἀντιφὲρ τὸ ἐγνώριζε. Ὅταν, πρὸ τριῶν ἑβδομάδων, ὁ Ζυχὲλ τοῦ εἶπε ποῦ ἀκριβῶς βρισκόταν τὸ νησάκι Νο 4, κατάλαβε ἀμέσως πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Τζούλια. Τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἀκόμα μοῦτσος σ' ἐμπορικὰ πλοῖα, συχνὰ περνοῦσε τὶς θάλασσες ἐκεῖνες καὶ πολλὲς φορὲς εἶχε ἀκούσει γιὰ ἕνα νησάκι ποὺ

ξεπετάχθηκε ἀπ' τὸ βυθὸ τῆς θάλασσας ἐκεῖ κοντὰ στὴν Παντελλάρια, καὶ σὲ λίγο γύρισε... ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦρθε. Ἔτσι, ὅστερ' ἀπὸ ἕνα μεγάλο θυμό, τὸν μεγαλύτερο τῆς ζωῆς του, πῆρε πιὰ τὴν ἀπόφασή του ὁ κληρονόμος τοῦ Καμόλλ: ποτὲ δὲν θάβαζε στὸ χέρι τὴν κληρονομιά! Γι' αὐτὸ δὲν ἔκανε λόγο γιὰ καινούργιο ταξίδι. Κι' ἂν τὰποφάσισε ὕστερα, τὸ ἔκαμε μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γελάσῃ μὲ τοὺς ἄλλους; νὰ κάμῃ γοῦστο τὸν Ζαμπουκό, τὸν Μπὲν Ὀμὰρ καὶ προπάντων τὸν Ζίλδα ποὺ τὸν εἶχε φαγωθεῖ. Κ' εἴδαμε τί εἰρωνικὰ βλέμματα ποὺ τοὺς ἔριχνε, τί διφορούμενα λόγια ποὺ ἔλεγε καὶ τί ἀκατανόητο ὕφος εἶχε στὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ. Ἂς εἶναι, τοῦ τραπεζίτη, καὶ τοῦ συμβολαιογράφου τοὺς ἄξιζε κι' ἕνα μάθημα γιὰ τὸν τρόπο ποὺ τοῦ εἶχαν φερθεῖ. Ὁ ἕνας θέλησε νὰ τοῦ φορτώσῃ τὴν ἀδερφή του, γιὰ νὰ μείνῃ στὴν «οἰκογένεια» ὅλη ἡ περιουσία, ὁ ἄλλος τοῦ εἶχε παρουσιάσει γιὰ γραμματικό του τὸν κακοῦργο ἐκεῖνον, τὸ Σκοῦκ.

—Ὁρίστε, κύριοι! τοὺς εἶπε, ἐδῶ εἶναι τὰ ἑκατομμύρια, κάτω ἀπ' τὰ πόδια μας! Κι' ἂν θέλετε τὸ μερτικό σας, μπορεῖτε νὰ τὸ πάρετε μ' ἕνα μακροβούτι. Ἐμπρός! στὴ θάλασσα, Ζαμπουκό! στὴ θάλασσα, Μπὲν-Ὀμάρ!

Κι' ἐξακολούθησε νὰ τοὺς εἰρωνεύεται, νὰ τοὺς σαρκάζῃ, ξεχνώντας ὅμως πὼς κι' αὐτός, στὴν ἀρχή, δὲν εἶχε δείξει λιγώτερη δίψα γιὰ χρυσάφι.

— Καὶ τώρα, εἶπε στὸ τέλος, τὴν πλώρη κατὰ τὴν ἀνατολὴ καὶ δρόμο γιὰ τὴν πατρίδα!

—Ὅπου θὰ ζήσουμε τόσο εὐτυχισμένοι! εἶπε ὁ Ζυχέλ.

— Καὶ χωρὶς τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Καμόλλ! πρόσθεσε ἡ Ἐνογάτη.

—Ἀφοῦ δὲν τἄχουμε, βέβαια! ψιθύρισε ὁ Ζίλδας ποὺ τὸ φυσοῦσε καὶ δὲν ἐκρύωνε.

Πρὶν φύγουν, ὁ Ζυχέλ, ἀπὸ περιέργεια, θέλησε νὰ βυθομετρήσουν ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ὁ Τζάκοπο Γκράππα συμμορφώθηκε κι' ὅταν τὸ σχοινὶ ξεδιπλώθηκε τριακόσια ὡς τρακόσια πενήντα πόδια, τὸ μολύβι σκόνταψε σὲ πέτρα.

Ἦταν τὸ νησὶ Τζούλια, τὸ νησάκι Νο 4 χαμένο σ' ἐκεῖνο τὸ βάθος!

Ἡ φελούκα γύρισε. Ὁ ἄνεμος δὲν ἦταν πιὰ εὐνοϊκός, κι' ὡς νὰ φτάσουν στὸ λιμάνι, ἔκαμαν δεκαοχτὼ ὧρες κι' ὁ Μπὲν-Ὀμὰρ εἶδε κι' ἔπαθε...

Τὸ πρωΐ ἀργὰ ἡ «Προβιντέντσα» ἄραξε στὴν προκυμαία τοῦ Τζιργκέντι. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ἐπιβάτες ἀποχαιρετοῦσαν τὸν καπετάνιο, αὐτὸς πλησίασε τὸν Ἀντιφὲρ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐξοχώτατε;..

— Τί θέλεις;..

—Ἔχω κάτι νὰ σᾶς πῶ.

— Λέγε, φίλε μου... μίλα!

—Ἔ, *σινιόρ!* δὲν χάθηκε κάθε ἐλπίδα...

Τὰ μάτια, τοῦ Ἀντιφὲρ ἄστραψαν:

— Τί ἔκαμε, λέει;

— Μάλιστα, ἐξοχώτατε!.. Ἡ Τζούλια βούλιαξε στὰ 1831, ἀλλά...

—Ἀλλά;..

—Ἄρχισε πάλι νὰνεβαίνῃ ἀπὸ τὰ 1850...

—Ὅπως τὸ βαρόμετρό μου ὅταν θὰ κάμῃ καλοκαιρία! φώναξε ὁ Ἀντιφὲρ μ' ἕνα τρανταχτὸ γέλιο. Δυστυχῶς, ὅταν ἡ Τζούλια θὰ ξαναφανῇ μὲ τὰ ἑκατομμύριά της... τὰ ἑκατομμύριά μας... ἐμεῖς δὲν θὰ ὑπάρχουμε πιὰ στὴ γῆ—οὔτε σύ, μαουνιέρη, κι' ἂν ἀκέμα θὰ ἔκανες τὰ χρόνια τοῦ Μαθουσάλα!

— Ποῦ δὲν εἶναι καθόλου πιθανό! ἀποκρίθηκε ὁ πρώην κυβερνήτης τῆς «Ὡραίας Ἀμαλίας».

Ὡστόσο εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ εἶπε ὁ γέρο-θαλασσόλυκος: Τὸ νησάκι Τζούλια ξανανεβαίνει, φαίνεται, σιγὰ-σιγὰ στὴν ἐπιφάνεια τῆς Μεσογείου. Ὥστε ἂν ἦταν ὕστερ' ἀπὸ μερικοὺς αἰῶνες, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ δοθῇ ὁλωσδιόλου διαφορετικὴ λύση στὶς ἐξωφρενικὲς περιπέτειες τοῦ Πέτρου Ἀντιφέρ.

ΤΕΛΟΣ

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΙΔΑΝΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

Τὰ τελευταῖα χρόνια—τὰ μεταπολεμικὰ χρόνια τῆς ἀνησυχίας, τῆς ἀστάθειας, τῆς ἄρνησης καὶ τῆς παραφροσύνης—ἡ νεολαία, σ' ὅλο σχεδὸν τὸν κόσμο, ἐκινδύνευε σοβαρὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὰ μεγάλα παλιὰ ἰδανικά, ἀναζητώντας νέα. Ἀλλὰ τὰ νέα αὐτὰ θὰ ἦταν ἡ καταστροφή. Γιατὶ ποῦ θὰ μποροῦσε νὰ ὁδηγήσῃ παρὰ στὴν καταστροφὴ ἡ ἐπικράτηση ἄλλων, οἱωνδήποτε ἰδανικῶν, ἀπὸ τὰ παλιὰ καὶ τὰ αἰώνια τῆς Θρησκείας, τῆς Οἰκογένειας καὶ τῆς Πατρίδας; Τί μποροῦσε νὰ περιμένῃ κανένας ἀπὸ νέους πού, μὲ τὶς ἰδέες ποὺ διαδίδονταν καὶ κυκλοφοροῦσαν σὰ δηλητήρια σ' ἕνα δυστυχισμένο ὀργανισμό, γίνουνταν ὁλοένα καὶ πιὸ ἄθρησκοι, πιὸ ἐγωϊστές, πιὸ ἀψήφιστοι, πιὸ ἀνυπόταχτοι στὰ χρέη ποὺ ἔχει κάθε ἄνθρωπος στοὺς ὁμοίους του, στὴν οἰκογένειά του καὶ στὴν πατρίδα του; Τὰ εὐρωπαϊκὰ Κράτη, βλέποντας τὸν κίνδυνο, ἔλαβαν τὰ μέτρα τους Τὰ λαβαίνει τώρα καὶ τὸ δικό μας. Κι' ἰδρύει μὲ νόμο μιὰ ὀργάνωση—τὴν Ἐθνικὴ Ὀργάνωση τῆς Νεολαίας.

Σκοπός της εἶναι νὰ προφυλάξῃ τοὺς νέους—τὰ παιδιά, τὰ Ἑλληνόπουλα—ἀπὸ τὰ νοσηρά, τὰ ὀλέθρια διδάγματα ποὺ ἦταν ὡς τώρα ἐλεύθεροι νὰ παίρνουν ἀπὸ τὸν τυχόντα—ἀπὸ κακὰ βιβλία, ἀπὸ κακὲς συναναστροφές, ἀπὸ κακοὺς αὐτόκλητους δασκάλους—καὶ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ ὁλάκερη, σύσσωμη στὰ παλιὰ ἰδανικά, δηλαδὴ νὰ τὴ σώσῃ. Στὸ ἑξῆς, ὅσες ὧρες ἔχει ὁ νέος ἐλεύθερες ἀπὸ τὶς σπουδές του, θὰ τὶς ἀφιερώνῃ στὴ φυσικὴ ἀγωγὴ καὶ στὴν πνευματικὴ καλλιέργεια. Ἔτσι θὰ δυναμώνῃ τὸ σῶμα του, γιὰ νὰ εἶναι σὲ θέση νὰ ὑπερασπισθῇ σὲ μιὰν ἀνάγκη τὴν πατρίδα του, κάὶ συγχρόνως θὰ μαθαίνῃ, θὰ συνειθίζῃ, νὰγαπᾷ αὐτὴ τὴν πατρίδα ὅπως τοὺς γονεῖς του, τὴν οἰκογένειά του, τὸ σπίτι του. Καὶ συγχρόνως νὰ σέβεται τὸν Θεό, νὰ εἶναι εὐσεβής, θρῆσκος, γιατὶ ἡ θρησκεία, ἡ χριστιανικὴ θρησκεία, εἶναι τὸ ὑψηλότερο ἰδανικό, ποὺ ἀπ' αὐτὸ πηγάζουν καὶ τἄλλα.

Αὐτό, μὲ γενικὲς γραμμές, εἶναι τὸ πρόγραμμα τῆς νέας Ἐθνικῆς Ὀργάνωσης τῆς Νεολαίας. Καὶ κανένας δὲν θὰ μπορῇ νὰ τὸ ξεφύγῃ. Ἐπιβάλλεται, βλέπετε, μὲ νόμο, κι' ὅλοι χρωστοῦν νὰ εἶναι νομοταγεῖς. Ὅσοι τυχὸν εἶχαν ἄλλες ἰδέες, ἢ εἶχαν ἀρχίσει νὰ κυμαίνουνται. νἀμφιβάλλουν, θἀναγκασθοῦν νὰ τὶς παρατήσουν, νὰ τὶς καταπνίξουν, νὰ τὶς ξεχάσουν. Καὶ μὲ τὸ νέο τρόπο ζωῆς ποὺ θὰ κάνουν, μὲ τὰ νέα διδάγματα ποὺ θὰ παίρνουν, θεωρητικὰ καὶ πρακτικά, θὰ πείθουνται ὁλοένα πὼς τὰ παλιὰ ἰδανικὰ εἶναι τὰ μόνα. Ἔτσι, σὲ λίγο, δὲν θἄχουν πιὰ ἀνάγκη νὰ τοὺς τὰ ἐπιβάλλουν. Θὰ τἀναγνωρίζουν μόνοι τους καὶ θὰ τἀκολουθοῦν μὲ τὴν πεποίθηση πὼς αὐτὰ εἶναι ἡ σωτηρία.

Γιὰ τὰ ἰδανικὰ αὐτά, μισὸν τώρα αἰῶνα, ἀγωνίζεται κι' ἡ Διάπλασις. Στὰ ἰδανικὰ τῆς Θρησκείας, τῆς Οἰκογένειας καὶ τῆς Πατρίδας προσπαθεῖ νὰ κρατῇ πιστὰ κι' ἀφοσιωμένα τὰ παιδιά της. Ὅποιος τὴν παρακολούθησε τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, συχνὰ θὰ εἶδε, σὲ ἄρθρα της, στὴν Ἀλληλογραφία της, σ' Ἐπιστολὲς

μου, νάντικρούη τὶς ἀθεϊστικές, τὶς ἀντιθρησκευτικές, τὶς ἀντιπατριωτικές, τὶς ἀντικοινωνικὲς ἰδέες ποὺ ἄκουγαν ἀπὸ ἄλλους, ἢ διάβαζαν σ' ἄλλα ἔντυπα, τὰ παιδιά της, καὶ τὴ ρωτοῦσαν μὲ ἀγωνία ἂν αὐτὰ ἦταν σωστὰ καὶ τί ἔπρεπε νὰ πιστεύουν. Γιατὶ τὰ τελευταῖα χρόνια, καθὼς εἶπα παραπάνω, οἱ ὀλέθριες αὐτὲς ἰδέες κυκλοφοροῦσαν σὰ δηλητήριο κι' ἔκαναν θραύση ἀνάμεσα στὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ποὺ δὲν εἶχαν καλοὺς ὁδηγοὺς καὶ δασκάλους σὲ τέτοια μαθήματα. Ἀλλὰ τὰ Διαπλασόπουλα εἶχαν κάὶ προφυλάχθηκαν ἀπὸ τὸν κίνδυνο νὰ τὶς ἀγκαλιάσουν καὶ νὰ χαθοῦν. Διατήρησαν καὶ διατηροῦν τὰ μεγάλα ἰδανικὰ τῆς Θρησκείας, τῆς Οἰκογένειας, τῆς Πατρίδας. Ἔχουν ἀκόμα κι' ἕν' ἄλλο μεγάλο ἐθνικὸ ἰδανικό, τὸν Δημοτικισμό. Ἔμαθαν ἀπὸ τὴ Διάπλασι νὰγαποῦν καὶ τὴ Δημοτικὴ Γλῶσσα, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ κ. Μεταξᾶς ἐκήρυξε τελευταῖα πὼς εἶναι «ἡ Ἐθνικὴ Γλῶσσα» καὶ πὼς καμμιὰ σχέση δὲν ἔχει μὲ τὸν κομμουνισμό. Γι' αὐτό, μὲ μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ τἄλλα παιδιά, τὰ Διαπλασόπουλα θὰ δεχθοῦν τὴν Ἐθνικὴ Ὀργάνωση τῆς Νεολαίας, ποὺ ἱδρύθηκε ἀκριβῶς γιὰ νὰ ὑπερασπισθῆ, νὰ ἐνισχύση νὰ κατοχυρώση τὰ ἰδανικά τους.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN ROSMER

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

Ὁ Πάτρικ θέλησε νὰ δώση μερικὲς ἐξηγήσεις μὰ δυσκολευόταν. Ἡ μικρή του φίλη τοῦ εἶχε ἐμπιστευθεῖ ποιὰ ἦταν καὶ ποιὸς ἦταν ὁ νουνός της, ἀλλὰ εἶχε αὐτὸς τὸ δικαίωμα νὰ τὸ μαρτυρήση καὶ σ' ἄλλον; Καὶ μάλιστα τώρα ποὺ ὁ συνταγματάρχης Μοντάργκ κρυβόταν στὸ καράβι του!

Ἑτοιμαζόταν νὰ δώση μιὰ ἀόριστη ἀπάντηση, ὅταν ὁ πλοίαρχος, μὲ φανερὴ συγκίνηση στὴφωνὴ τοῦ εἶπε:

—Ἡ μικρούλα αὐτὴ μοῦ θυμίζει τὴν κόρη μου.

—Ἔχετε καὶ σεῖς κόρη; ρώτησε ὁ Πάτρικ εὐχαριστημένος ποὺ ἡ συζήτηση ἔπαιρνε ἄλλο δρόμο.

—Εἶχα, ἄλλοτε, δηλαδή, γιατὶ τώρα δὲν ξέρω τί ἀπόγινε τὸ παιδάκι μου. Θὰ χάθηκε δίχως ἄλλο μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της. Ὑπηρετῶ σ' αὐτὸ τὸ Δανικὸ πλοῖο, μὰ εἶμαι Ρῶσος, πλωτάρχης ἄλλοτε τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ναυτικοῦ. Ὅταν γύρισα στὴ Μόσχα μετὰ τὴν πυρκαϊὰ ἔμαθα πὼς ἡ γυναίκα μου εἶχε πεθάνει καὶ πὼς ἡ κορούλα μου εἶχε χαθεῖ. Τὸ παλάτι μου εἶχε γίνει στάχτη. Δὲν μποροῦσα πιὰ νὰ μείνω στὸν τόπο μου. Παραιτήθηκα ἀπὸ τὸ ναυτικὸ καὶ πῆγα στὴ Δανία. Μὰ κι' ἐκεῖ δὲν μποροῦσα νὰ μένω ἄργός. Γιὰ νὰ ξεχάσω λιγάκι τὴ δυστυχία μου ἀνέλαβα ὑπηρεσία στὸ ἐμπορικὸ ναυτικό. Ἀπὸ τότε ταξιδεύω ἀδιάκοπα γυρεύοντας λίγη ψυχικὴ γαλήνη. Ἄχ, ἂν εἶχα ἕνα γιὸ σὰν καὶ σᾶς, μιὰ κόρη σὰν τὴν ἀδελφή σας. Ἀλλὰ μὲ συγχωρεῖτε, ξέχασα, δὲν εἶσθε συγγενεῖς.

—Ὄχι, μόνο φίλοι, ἀπάντησε ὁ Πάτρικ.

Καὶ συνέχισε, ἀφοῦ κοντοστάθηκε μιὰ στιγμή:

—Εἶσθε βέβαιος, κύριε πλοίαρχε, πὼς ἡ μικρή σας Κατερίνα ἔχει πεθάνει;

—Ὅσο μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς ἀφοῦ ψάξει ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Τίποτε δὲν μπόρεσα νὰ μάθω ποτέ μου. Μὲ τοὺς ἀδιάκοπους πολέμους εἶχε γίνει τέτοια ἀναστάτωση ὥστε ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νὰ κάνω ἔρευνα. Γιὰ ἕνα διάστημα νόμιζα πὼς θὰ τρελλαθῶ. Ὅλα τὰ κοριτσάκια ποὺ εἶχαν ξανθὰ μαλλιὰ καὶ γαλανὰ μάτια μοῦ φαίνονταν πὼς ἦταν ἡ Κάτια μου. Ἔτσι καὶ ἡ μικρή σας φίλη μοῦ θυμίζει τόσο πολὺ τὴν κορούλα μου. Καμμιὰ φορά, ὅταν χαμογελάει, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ βλέπω τὴν Κάτια μου μωρό.

—Ἡ μικρούλα αὐτὴ μοῦ θυμίζει τὴν κόρη μου, εἶπε ὁ πλοίαρχος. (Σελ. 524, στ. α')

Ἀναστέναξε βαθειὰ καὶ γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὴν θάλασσα.

Ὁ Πάτρικ κατακόκκινος ψιθύρισε.

—Πολὺ λυποῦμαι, πολὺ λυποῦμαι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φάνηκε ἡ Κάτια ποὺ ἀνέβαινε στὴ γέφυρα. Ὁ πλοίαρχος γύρισε καὶ τὴν κοίταξε μὲ μιὰ ματιὰ γεμάτη ἀπερίγραπτη τρυφερότητα καὶ θλίψη.

Τὸ κοριτσάκι ἔκπληκτο κοντοστάθηκε καὶ τὸν κοίταξε μ' ἀπορία. Μὰ ὁ ναυτικὸς εἶχε κιόλας μπεῖ μέσα στὸ καρρέ του.

—Τί εἶχε ὁ πλοίαρχος; ρώτησε μὲ ἀπορία ἡ μικρούλα τὸν Πάτρικ. Μὲ κοίταξε τόσο παράξενα.

—Ἔχει χάσει ἕνα κοριτσάκι στὴν ἡλικία σου.

—Ἄ, ἔκανε ἡ Κάτια λυπημένη, τὸν καϊμένο! Καὶ θὰ λυπᾶται ὅταν μὲ βλέπει, ἔ;

—Ἔ, βέβαια, φαντάζομαι, ἀπάντησε ὁ Πάτρικ συλλογισμένος ξαφνικά. Τὰ λόγια τὰ δικά του μοῦ θύμισαν τὴν μητέρα μου, ποὺ κι' αὐτὴ δίχως ἄλλο θὰ κλαίη γιὰ μένα. Ἄχ, Κάτια, δὲν ξέρεις πόσο τὸ συλλογίζομαι ποὺ ἔφυγα ἔτσι, χωρὶς νὰ λογαριάσω τὶς συνέπειες. Ἔπρεπε νὰ παρακαλέσω τὸν νουνό σου νὰ μ' ἀφήση νὰ φύγω μὲ τὸ ἰταλικὸ καράβι ποὺ συναντήσαμε στὸ δρόμο μας. Σήμερα θὰ βρισκόμουν κοντὰ στοὺς δικούς μου καὶ δὲν θὰ μὲ νόμιζαν γι' ἀχάριστο κι' ἀδιάφορο.

Ἡ Κάτια τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ χέρια. Χοντρὰ δάκρυα κυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάγουλά της.

—Ὤ, Πάτρικ, εἶπε μαλακά. Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑποφέρεις καὶ σὺ καὶ οἱ γονεῖς σου ἐξαιτίας μου, γιὰ χάρι δική μου. Ποτέ μου δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς τὰ ξεπληρώσω. Ἀλλὰ πίστεψέ με, πρόσθεσε μ' ἔμφαση, ἡ μητέρα σου δὲν τἄχει μαζί σου. Εἶναι τόσο καλή, τόσο γλυκειά, καὶ εἶμαι βέβαιη πὼς θὰ ἔχη καταλάβει γιατὶ τὸ ἔκανες αὐτό. Ἄλλωστε τῆς τὰ ἐξήγησες τόσο ὡραῖα!

Ὁ Πάτρικ συγκινήθηκε μ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ μὲ τὰ δάκρυα τῆς Κάτιας.

—Μὴν κλαῖς, Κάτια μου, ἔκανε. Σ' ἐξορκίζω, σφοῦγγισε τὰ δάκρυά σου. Ἄκουσέ με τώρα. Πρόκειται γιὰ ἕνα ζήτημα πολὺ σοβαρό. Μάθε λοιπὸν πρῶτα ὅτι ὁ πλοίαρχος ἐνδιαφέρεται ἐξαιρετικὰ γιὰ σένα. Βρίσκει πὼς μοιάζεις μὲ κάποιο συγγενή του. Ἴσως νὰ ἔχη γνωρίσει ἄλλοτε τὴν οἰκογένειά σου.

—Μὰ πῶς αὐτό: Ὁ πλοίαρχος εἶναι Δανός.

—Μὴ μὲ ρωτᾶς. Ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα. Καὶ κάνε μου τὴ χάρη νὰ μοῦ ἀπαντήσης καθαρὰ σ' αὐτὸ ποὺ θὰ σὲ ρωτήσω: Ἀπὸ ποῦ ἔχεις αὐτὸ τὸ σημάδι ποὺ εἶναι κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι σου.

—Ἀπὸ ἕνα πέσιμο. Στὴ Μόσχα, ὅταν ἤμουν πολὺ μικρὴ ἔπεσα μιὰ μέρα στὴ σέρρα μας. Τὸ κεφάλι μου κτύπησε ἐπάνω σὲ μιὰ πήλινη γλάστρα ποὺ ἔπεσε κάτω καὶ ἔσπασε. Ἕνα κομμάτι της χώθηκε στὸ σαγόνι μου καὶ μοῦ τὸ ἔκοψε. Τὸ θυμᾶμαι σὰν νὰ ἦταν χθές. Ἡ μαμὰ ἔκλαιγε, βλέποντάς με νὰ φωνάζω, ὁ πατέρας μου προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἡσυχάση καὶ ἡ νταντὰ μὲ εἶχε πάρει στὴν ἀγκαλιά της καὶ μ' ἕνα βρεγμένο μαντήλι μοῦ σφοῦγγιζε τὸ αἷμα ποὺ ἔτρεχε. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὼς ἦταν ἀρκετὰ μεγάλο σχίσιμο καὶ ὁ γιατρὸς ἀναγκάστηκε νὰ μοῦ κάνη δυὸ ραφὲς γιὰ νὰ τὸ κολλήση καὶ πάλι ἔμεινε σημάδι...

«...Εὐτυχῶς, συμπέρανε ἡ μικρούλα γελώντας, βρίσκεται σὲ καλὴ μεριά. Δὲν διακρίνεται σχεδὸν καθόλου. Καὶ ἀπορῶ μάλιστα πῶς τὸ εἶδες ἐσύ. Ὁ νουνὸς δὲν τὸ εἶχε ἀντιληφθῆ καὶ τοῦ τὸ ἔδειξα ἐγὼ ἡ ἴδια καὶ τοῦ διηγήθηκα καὶ ὁλόκληρη τὴν ἱστορία. Μὰ γιατὶ μὲ ρωτᾶς σήμερα γι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Κάτι μοῦ κρύβεις... πές μου, σὲ παρακαλῶ.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἀκόμη τίποτε, Κάτια. Κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ξέρω τίποτε θετικό. Ἔχε λίγη ὑπομονὴ καὶ θὰ μάθης.

Καὶ χωρὶς νὰ πῆ ἄλλη λέξη ἐξαφανίστηκε σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὸ καρρὲ τῶν ἀξιωματικῶν.

Ἡ Κάτια σὰν ἔμεινε μόνη της ἔπεσε σὲ μεγάλη συλλογή. Δίχως ἄλλο ὁ καλός της φίλος ἦταν ἀκατανόητος. Τί μύγα τὸν εἶχε τσιμπήσει; Αὐτὸς ποὺ ἦταν πάντα τόσο μετρημένος καὶ στὰ λόγια του καὶ στὸ φέρσιμό του, ἔδειχνε τώρα μιὰ ταραχὴ ἀνεξήγητη. Τί νὰ τοῦ συνέβαινε ἄραγε;

Τὸν περίμενε ἀρκετὴ ὥρα καὶ ὕστερα, μὴ βλέποντάς τον νὰ ἔρχεται ἑτοιμάστηκε νὰ κατεβῆ στὸ νουνό της καὶ νὰ τοῦ διηγηθῆ τὸ παράξενο αὐτὸ περιστατικό, ὅταν ὁ κύριος Μοντάργκ παρουσιάστηκε μπροστά της.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

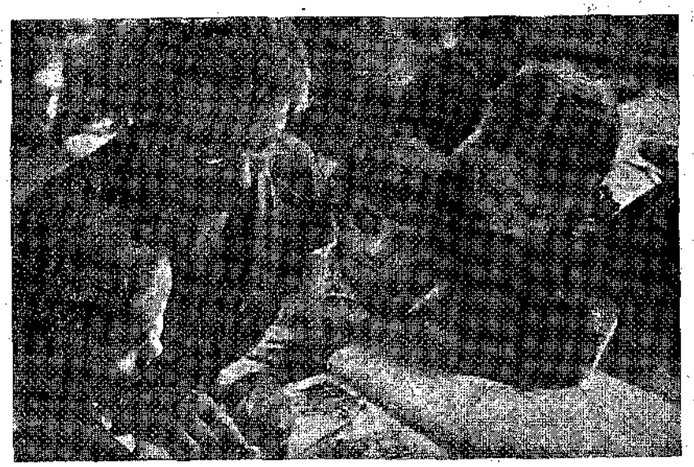

—Ἄ! τί ὡραῖες ζωγραφιὲς ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ βιβλίο!... Γιά, γιά! γιὰ νὰ ἰδῶ κι' ἐγώ!..

—Νουνέ μου, ἔκανε ἡ Κάτια τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος του καὶ πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο, ἄκουσε μιὰ παράξενη ἱστορία. Ὁ Πάτρικ ἔχει χάσει τὸ μυαλό του. Μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορία τοῦ σημαδιοῦ μου καὶ ὕστερα τὸ ἔβαλε στὰ πόδια σὰν τρελλὸς καὶ ἐξαφανίστηκε. Τί φαντάζεσαι ἐσὺ νὰ σημαίνη αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

Ὁ συνταγματάρχης ἔκπληκτος τὴν παρακάλεσε νὰ τοῦ ἐπαναλάβη αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶχε πῆ. Καὶ ὅταν ἡ Κάτια τοῦ εἶπε μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τὴ συνομιλία της μὲ τὸν Πάτρικ, ὁ κ. Μοντάργκ ἐζάρωσε τὰ φρύδια του κι' ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ σκεπτικός.

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ σκεφθῆ καὶ πολύ. Ὁ πλοίαρχος τοῦ καραβιοῦ ἀνέβαινε δυὸ-δυὸ τὰ σκαλοπάτια τῆς γέφυρας καὶ ἔτρεχε πρὸς τὸ μέρος τους. Φαίνόταν καταταραγμένος καὶ συγχρόνως σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του.

—Συνταγματάρχη Μοντάργκ, ρώτησε χωρὶς ἄλλο προοίμιο καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση, εἰς ὅ,τι ἔχετε ἱερώτερο σᾶς ἐξορκίζω νὰ μοῦ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Ποιὸ εἶναι αὐτὸ το κορίτσι;

Ἡ ἐρώτηση ἦταν τόσο ἀπότομη ὥστε ὁ συνταγματάρχης δὲν προφθάσε ν' ἀπορήση ἀκούγοντας νὰ τὸν φωνάζουν μὲ τὸ πραγματικό του ὄνομα.

—Εἶναι μιὰ μικρὴ Ρωσίδα, ἀπάντησε, ποὺ τὴν ἔσωσε ὁ Αὐτοκράτωρ Ναπολέων στὴν πυρκαϊὰ τῆς Μόσχας. Ἡ Μεγαλειότης του τὴν βρῆκε ἀναισθητη, πεσμένη ἐπάνω στὸ νεκρὸ σῶμα τῆς μητέρας της. Κηδεύσαμε τὴν δυστυχισμένη γυναῖκα καὶ πήραμε τὸ παιδὶ μαζί μας. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν ἐμπιστεύθηκε σὲ μένα καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἔφυγε ἀπὸ κοντά μου οὔτε στιγμή. Τὴν ἀγαπῶ σὰν νὰ ἦταν κόρη μου ἀληθινή.

—Τ' ὄνομά της, ρώτησε μὲ ἀγωνία ὁ πλοίαρχος, τ' ὄνομά της τὸ ξέρετε;

—Ναί, ὀνομάζεται Κατερίνα Ἰβάνοβνα Ὀλένιν. Ἐχάλασα τὸν κόσμο γιὰ νὰ βρῶ τοὺς συγγενεῖς της. Μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ πατέρας της....

—Ὁ πατέρας εἶμαι ἐγώ! φώναξε ὁ πλοίαρχος, ἁρπάζοντας τὴν μικρούλα στὴν ἀγκαλιά του. Ἐπιτέλους σὲ ξαναβρήκα, ἀγαπημένη μου, ἄσπρο μου περιστέρι.

Ὁ Βερεζίνας, ποὺ ἐντωμεταξὺ εἶχε ἀνεβεῖ κι' αὐτὸς στὴ γέφυρα, ἔμενε ἄναυδος καὶ σὰν καρφωμένος στὴ θέση του. Στὸ τέλος ὅμως δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση μιὰ φωνὴ ποὺ ἔβγαινε μέσα ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς του:

—Ὥστε λοιπὸν θὰ μᾶς τὴν πάρουν τὴ μικρούλα μας, συνταγματάρχη μου!

Αὐτὴ ἡ ἀναφώνηση ξαναγύρισε τὸν ναυτικὸ στὴ πραγματικότητα. Ἀγκαλιάζοντας τὴν κόρη του τὰ εἶχε ξεχάσει ὅλα. Καὶ τώρα δόθηκαν οἱ ἐξηγήσεις ποὺ χρειάζονταν.

«..... Δὲν εἶναι ὁ καθένας σας χωριστὸς ἀπὸ τοὺς ἄλλους, οὔτε ἡ καθεμιά σας χωριστὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Εἶσθε ὅλοι σας ἕνα σύνολον καὶ θὰ ἐργασθῆτε διὰ τὸ σύνολον. Καὶ νὰ γνωρίζετε ὅτι τὴν εὐτυχίαν σας δὲν θὰ τὴν εὕρετε παρὰ μόνον στὴν εὐτυχία τοῦ συνόλου».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς λόγους του πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Σημαίας τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1936).

Ὁ πρίγκηψ Ὀλένιν διγγήθηκε πιὸ διεξοδικὰ ἀπ' ὅ,τι τὸ εἶχε κάνει στὸν Πάτριχ, πῶς, μισότρελλος ἀπὸ λύπη ποὺ εἶχε χάσει τὴν γυναίκα του καὶ τὴν κόρη του, εἶχε ἐκπατρισθῆ, εἶχε ἐγκαταλείψει τὸν τίτλο του καὶ ἀλλάξει ὑπηκοότητα καὶ εἶχε ἀναλάβει ὑπηρεσία ὡς πλοίαρχος σ' ἕνα Δανικὸ ἐμπορικὸ καράβι ποὺ ἔκανε μακρινὰ ταξίδια. Προσπάθησε νὰ περιγράψῃ τὴν ἀπελπισία ποὺ τὸν εἶχε πιάσει ὕστερα ἀπὸ τὶς τόσες ἄκαρπες ἔρευνές του καὶ τὴν συγκίνηση ποὺ αἰσθάνθηκε ὅταν ἄκουσε τὸν Πάτριχ νὰ φωνάζῃ τὸ κοριτσάκι Κάτια καὶ τέλος τὴν βεβαιότητά του, γιὰ τὴν ταυτότητα τῆς μικρούλας, ὅταν ὁ Πάτριχ τοῦ ἔκανε λόγο γιὰ τὸ σημάδι ποὺ εἶχε τὸ κοριτσάκι στὸ σαγόνι του.

Ὅταν τελείωσε, ἔδειξε στὸν κ. Μοντάργκ τὰ χαρτιά του.

Δὲν ἔμεινε ἀμφιβολία. Ἡ Κάτια ἦταν κόρη του. Ὁ συνταγματάρχης ἔδειξε μεγάλη χαρὰ κι' εἶπε πῶς ἦταν πολὺ εὐτυχισμένος ποὺ ἡ μικρὴ ὀρφανὴ ἔβρισκε τὸν ἀληθινό της πατέρα, κατὰ βάθος ὅμως μόλις βαστοῦσε καὶ αὐτὸς τὰ κλάμματα. Θὰ χωριζόταν τὴν Κάτια του!

Τὸ κοριτσάκι ὅμως, καπαζαλισμένο ἀκόμη, ἀγκάλιασε μὲ τὴ σειρὰ τὸν πατέρα του, τὸν νουνό του καὶ τέλος τὸν γέρο γρεναδιέρο.

— Θὰ μ' ἔχετε ὅλοι σας δική σας, εἶπε, καὶ ὁ Πάτριχ θὰ μ' ἔχει ἀδελφούλα του. Χάρις σ' αὐτὸν βρῆκα τὸν μπαμπά μου. Ὅσο περισσότερους ἔχει κανεὶς ν' ἀγαπάῃ, τόσο τὸ καλύτερο!

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἐντωμεταξὺ στὴν Ἀγία Ἑλένη ὅλοι βρίσκονταν σὲ φοβερὴ ἀναστάτωση. Ἡ ὁμαδικὴ ἐξαφάνιση τῆς Κάτιας, τοῦ Πάτριχ καὶ τῶν δύο Ἱσπανῶν εἶχε προκαλέσει μεγάλη ταραχὴ καὶ συγκίνηση στὴν ἀγγλικὴ κοινωνία. Δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ συλλάβουν τοὺς φυγάδες καὶ νόμιζαν ὅτι πνίγηκαν.

Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμς ἄφριζε ἀπὸ τὸν θυμό του καὶ ἡ Μίλδρεδ δὲν κατάφερνε νὰ κρύψῃ τὸ καμάρι της καὶ τὴν ἱκανοποίησή της. Εἶδε ὅμως μὲ ἀπορία καὶ ἀγανάκτηση πῶς οἱ συμπατριῶτες της, κατακρίνοντας τὸν ὕπουλον ρόλο ποὺ εἶχε παίξει, ἀντὶ νὰ τὴν συγχαροῦν γιὰ τὴν ἐπιτυχία της, τῆς φέρονταν μὲ μεγάλη ψυχρότητα. Ἡ ἀχαριστία αὐτὴ ἔκανε τὴν Μίλδρεδ ἔξω φρενῶν. Ὅπου κι' ἂν πήγαινε, σχηματιζόταν γύρω της ἕνα κενὸ καὶ δὲν ἔβλεπε παρὰ πρόσωπα ψυχρὰ καὶ αὐστηρά. Στὸ τέλος, μὴ μπορῶντας πιὰ νὰ ὀποφέρῃ αὐτὸ τὸν ἀποκλεισμό, δήλωσε στὸ θεῖο της πῶς στενοχωριόταν πολὺ σ' αὐτὸ τὸ ἐρημονήσι καὶ πῶς τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὴν στείλῃ πίσω στὴν πατρίδα της.

Ἡ ἀναχώρησή της δὲν ἔθλιψε κανένα. Ἄλλωστε ὑπῆρχαν τόσα ἄλλα ἐπείκαιρα ζητήματα!

Ὁ ἐξόριστος τοῦ Λόγκγουντ πλήρωσε ἀκριβὰ τὴν χαρὰ ποὺ αἰσθάνθηκε ὅταν ἔλαβε γράμμα ἀπὸ τὸν γιό του. Ὁ διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας ὕστερα ἀπὸ τὸ πάθημά του αὐτό, εἶχε κάνει ἀκόμη αὐστηρότερη τὴν ἐπιτήρηση τοῦ Ναπολέοντος καὶ πιὸ ἀφόρητη τὴν ζωή του. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη κανένας ξένος δὲν μπόρεσε νὰ πατήσῃ πιὰ τὸ πόδι του στὴν Ἀγία Ἑλένη. Ὡς καὶ ὁ ταγματάρχης Ὀ-Ντόνοβαν ἔπεσε στὴ δυσμένεια τοῦ σὲρ Οὐίλλιαμς καὶ λίγο ἔλειψε ἡ ἱστορία αὐτὴ νὰ ἔχῃ δυσάρεστες συνέπειες εἰς βάρος του. Αὐτὸς καὶ ἡ γυναίκα του, ἀπελπισμένοι καὶ καταλυπημένοι ἔκλαιγαν μέρα καὶ νύχτα τὸ χαμένο παιδί τους. Εὐτυχῶς σὲ λίγον καιρὸ ἔλαβαν τὸ γράμμα τοῦ Πάτριχ. Ὁ πατέρας ἀγρίεψε, ἀπείλησε τὸν γιό του ἀπὸ μακριὰ μὲ διάφορες φοβερὲς καὶ τρομερὲς τιμωρίες, ἀλλὰ ἡ μητέρα, τρισευτυχισμένη ποὺ ἔμαθε πῶς τὸ παιδί της ἦταν ζωντανὸ καὶ γερό, σιγᾶσιγὰ κατόρθωσε νὰ τὸν ἡμερέψῃ.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ ταξιδιῶτες ἔφθασαν στὴ Γαλλία καὶ γύρισαν στὸ ἀγαπημένο τους σπιτάκι. Ὁ Πάτριχ στάλθηκε ἐσωτερικὸς στὸ Λύκειο τῆς Τουλόν, ἀπὸ τὸν κόμητα Μοντάργκ ποὺ τὸν φρόντιζε σὰν πατέρας καὶ παρακολουθοῦσε στοργικὰ κάθε πρόοδό του.

Κάθε φορὰ ποὺ τὸ καράβι του ἐρχόταν στὴ Γαλλία, ὁ πρίγκηψ Ὀλένιν ἔπαιρνε ἄδεια κι' ἐρχόταν νὰ περάσῃ μερικὲς ἡμέρες κοντὰ στὴν κόρη του. Περίμενε νὰ λήξῃ τὸ συμβολαιό του γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ ναυτικὸ καὶ νὰ ἔρθῃ νὰ ἐγκατασταθῆ κι' αὐτὸς ὁριστικὰ στὴ δεύτερη πατρίδα τῆς Κάτιας του.

Τὰ χρόνια πέρασαν.

Στὸν κόσμο βασίλευε εἰρήνη. Ἐκεῖ μακριά, στὸν ἀπόμερο βράχο τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁ Αὐτοκράτωρ εἶχε πεθάνει.

Ὁ πρίγκηψ Ὀλένιν εἶχε ἀφήσει τώρα πιὰ τὰ ταξίδια στὶς μακρινὲς θάλασσες καὶ εἶχε ἔρθει νὰ ξεκουρασθῆ κοντὰ στοὺς δικούς του, στὴν βίλλα τοῦ Σαὶν-Τροπέζ.

Ὁ ταγματάρχης Ὁ Ντόνοβαν εἶχε συγχωρήσει τὸν γιό του, τὸ φοβερὸ ὅμως κλῖμα τῆς Ἁγίας Ἑλένης τοῦ εἶχε κλονίσει σοβαρὰ τὴν ὑγεία του. Ὕστερα ἀπὸ μερικὰ χρόνια πῆρε τὴν ἀποστρατεία του καὶ γιὰ τὸ χατήρι τῆς γυναίκας του καὶ τοῦ γιοῦ του ἐγκαταστάθηκε κι' αὐτὸς στὴν μεσημβρινὴ Γαλλία κι' ἔκτισε μιὰ βίλλα κοντὰ στὴ βίλλα τοῦ συνταγματάρχη Μοντάργκ.

Καὶ ἔγινε τὸ ἀνεπόφευκτο.

Ὅταν μεγάλωσαν ἡ τρυφερὴ Κάτια κι' ὁ εὐγενικὸς Πάτριχ, εἶδαν καλὰ πῶς τοὺς ἦταν ἀδύνατο νὰ ζήσουν ὁ ἕνας χωρὶς τὸν ἄλλον καὶ ἡ ρωμαντική τους ἱστορία τέλειωσε μὲ γάμους καὶ χαρές.

Βλέποντας τὴν «μικρούλα» του στολισμένη μὲ τὸν λευκὸ πέπλο τῆς νύφης, ὁ Βερεζίνας δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του.

Ἦταν δάκρυα χαρᾶς. Γιὰ ἕνα γέρο πολεμιστὴ δὲν εἶναι ντροπὴ νὰ χύνῃ τέτοια δάκρυα.

— Τί βλέπω, Βερεζίνα; Κλαῖς; ρώτησε ἡ ξανθὴ νύφη, χαμογελώντας πονηρά, ὅπως ὅταν ἦταν μικρούλα.

—Μὲ συγχωρεῖτε, δεσποινίς... ὄχι, κυρία! Κλαίω ἀπὸ χαρά. Δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα, μὰ τὴν ἀλήθεια, σᾶς κάνω ὅρκο, μὲ κάνει νὰ παρηγορηθῶ καὶ γιὰ τὸν θάνατο ἀκόμη τοῦ Αὐτοκράτορα.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΡΩΣΙΔΑΣ

ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ

—Ὁ σπίνος χτίζει τὴ φωλιὰ
Πάνω στοῦ δέντρου τὰ κλαριά
Καὶ λέει: τὸ δέντρο εἶναι δικό μου.

—Κι' ὁ κυνηγός, ποὺ σταματᾶ,
Πιάνει, σκαλίζει δυὸ ψηφιὰ
Καὶ λέει: τὸ δέντρο εἶναι δικό μου.

—Μὰ τὸ σκουλῆκι τὸ μικρό,
Ποὖναι κρυμμένο στὸν κορμὸ
Τὸ κεφαλάκι του δειλὰ
Προβάλλει καὶ χαμογελᾶ:
—Σᾶς γέλασαν, τὸ δέντρο εἶναι δικό μου!

(Διασκευή) Μ. ΕΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«..... Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ μεγάλη μάννα ὅλων μας... εἶσθε πραγματικὰ παιδιά της, τὸ αἷμα της εἶναι μέσα εἰς τὰς φλέβας σας, ἡ ψυχή της εἶναι μέσα στὴν ψυχή σας, τώρα οἱ ἴδιοι, ἄγορια καὶ κορίτσια, εἶσθε ἡ Ἑλλάς».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς λόγους του πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Σημαίας τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1936).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 25 Νοεμβρίου 1936

59ον ΕΤΟΣ

Μὲ τὸ σημερινὸ φυλλάδιο τελειώνει τὸ 58ο ἔτος κι' ὁ 43ος τόμος τῆς Β' Περιόδου, καὶ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο, τῆς 5 Δεκεμβρίου, ἀρχίζει τὸ 59ο ἔτος μου καὶ ὁ 44ος τόμος. Ὅπως εἶπα καὶ στὸ προηγούμενο, τὰ Νέα τοῦ 1937 εἶναι τακόλουθα:

1.—«ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ» μυθιστόρημα τῶν *Ἀνανόμπ* καὶ *Κριστεάν*, κατὰ μετάφραση τῆς δ. *Ταρσούλη*.

2.—«ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ» μυθιστόρημα τοῦ *Ἀλεξὶ Ἀλεξὶ* κατὰ μετάφραση τοῦ κ. *Ξενοπούλου*.

3.—«ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ», ἀνάγνωσμα γιὰ μικρὰ παιδιὰ τῆς *Κυρα-Μάρθας*.

(Καὶ τὰ τρία μὲ πολλὲς καὶ ὡραῖες εἰκόνες).

Αὐτά, ἐννοεῖται, πρὸς τὸ παρόν. Γιατί ἄμα τελειώνει ἕνα, θὰ τὸ διαδέχεται ἀμέσως ἄλλο.

Θυμίζω καὶ τὸ δῶρο μου: Ὅσοι θὰ ἀνανεώσουν ὡς τὴν *31 Δεκεμβρίου* ἔχουν δικαίωμα νὰ γοράσουν *δυὸ Τόμους* μου Β' Περιόδου ἀντὶ *δρ. 60* μόνον ἕκαστον, καὶ ὅσοι θὰ ἀνανεώσουν ὡς τὴν *31 Ἰανουαρίου ἕνα Τόμο* μου μὲ τὴν ἴδια ἔκπτωση. Τὸ ἴδιό δικαίωμα ἔχουν καὶ ὅσοι θὰ ἐγγραφοῦν στὶς ἴδιες προθεσμίες, εἴτε ἀπ' εὐθείας εἴτε μὲ ξεσπάθωμα.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἐπειδὴ σήμερα δὲν ὑπῆρχε τόπος, ὁ νέος διαγωνισμὸς ξεσπαθώματος γιὰ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 1937, θὰ προκηρυχθῆ στὸ ἑπόμενο. Ἀλλὰ οἱ ὅροι μένουν οἱ ἴδιοι, ὥστε μποροῦτε νὰρχίσετε τὸ ξεσπάθωμα κι' ἀπὸ τώρα. Κι' εἶναι ἀνάγκη νὰ ξεσπαθώσετε φέτος γενναῖα, γιατί, καθὼς σᾶς ἐξήγησα, ὅσο περισσότεροι νέοι συνδρομηταὶ θὰ γίνουν, τόσο περισσότερα δωδεκασέλιδα φυλλάδια θὰ ἐκδοθοῦν. Ἀπὸ σᾶς δηλαδὴ ἐξαρτᾶται νὰ ξαναγίνῃ ἡ διάπλασίς σας καὶ τακτικὰ δωδεκασέλιδη ὅπως πρώτα.

Ο ΤΟΜΟΣ ΜΟΥ ΤΟΥ 1936

Νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ἀπὸ τώρα, πῶς τὸ **καλύτερο δῶρο** γιὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὴν Πρωτοχρονιά, εἶναι ὁ τελευταῖος μόν τόμος ποὺ συμπλρώθηκε μὲ τὸ σημερινὸ φύλλο — 43ος τῆς Β' Περιόδου — καὶ σὲ λίγες ἡμέρες θὰ βρίσκεται ραμμένος μὲ τὸ ἐξώφυλλό του, στὸ γραφεῖο μου. Χρυσόδετους τόμους δὲν κάνω πιά, ἀλλὰ ὁποιος τὸν πάρει γιὰ νὰ τὸν χαρίσῃ μπορεῖ νὰ τὸν δώσῃ νὰ τοῦ τὸν δέσουν ὅπως θέλει. Μὲ τὸ συνηθισμένο χρυσοδέσιμο, ὁ τόμος θὰ βρίσκεται, τίς παραμονὲς τῶν Χριστουγέννων, καὶ στὰ κεντρικὰ Βιβλιοπωλεῖα.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1936

Ὅσοι θέλουν νὰ διαγωνισθοῦν, γιὰ τὰ Βραβεῖα τῶν Εὐσήμων πρέπει, τώρα ποὺ τελείωσε ὁ Τόμος, νὰ μοῦ στείλουν λεκτομερῆ **Σημείωση τῶν Εὐσήμων** ποὺ πῆραν ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1935 ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1936, ὅπως ὁρίζει ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ. Θὰναφέρουν δηλαδὴ τοὺς Διαγωνισμοὺς ὅπου πῆραν Εὔσημα, τὸν ἀριθμό τους καὶ τὸ φυλλάδιο ὅπου δημοσιεύθηκαν τὰποτελέσματα καθενός. Ἔπειτα γενικὸ ἄθροισμα.

Ἔχετε καιρὸ νὰ μοῦ στείλετε τὴ Σημείωσή σας *ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου*. Ὅποιος δὲν μοῦ στείλει, δὲν θὰναφερθῆ στ' Ἀποτελέσματα.

Ἐπίσης, ὅσοι θέλουν νὰ κάμουν καὶ *Γενικὴ Στατιστική* τῶν Εὐσήμων τοῦ 1935, ὡς τότε πρέπει νὰ μοῦ τὴ στείλουν γιὰ νὰ μοῦ χρησιμεύσῃ.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1936

Ἡ ἰσχὺς *ὅλων* τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1936, εἴτε ἀπ' τὴν ἀρχή του εἶχαν ἐγκριθεῖ, εἴτε στὸ τέλος του, λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου. Ὥστε ἐκτὸς ἀπὸ τὴ συνδρομή σας, πρέπει, ὅσοι θέλετε, νὰνανεώσετε καὶ τὸ ψευδώνυμό σας γιὰ τὸ 1937 ἢ νὰ πάρετε νέο. Τό δικαίωμα τῆς ἐγκρίσεως εἶναι πάντα 10 δραχμές. Ὅποιο ψευδώνυμο δὲν θὰ ἔχῃ ἀνανεωθῆ *ὡς τὸ τέλος Ἰανουαρίου*, θὰ τὸ θεωρήσω ἐλεύθερο καὶ θὰ τὸ δώσω κατόπι στὸν πρῶτο ποὺ ἤθελε τυχὸν τὸ ζητήσει.

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

Ὅσοι θέλουν νὰ λάβουν μέρος στὴν κίνησή μου—νὰ ξέρουν τὰ δικαιώματά τους, τὶς ὑποχρεώσεις τους, τοὺς ὅρους τῆς συμμετοχῆς στοὺς Διαγωνισμούς, στὴ Σελίδα Συνεργασίας, στὴν Ἀλληλογραφία, καὶ γενικὰ τἀφορῶντα τὴ «Διάπλασι»—πρέπει ἀφαύκτως νὰ προμηθευθοῦν τὸν *Ὀδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ* ποὺ τὰ γράφει ὅλα. Τιμᾶται δρ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 6, καὶ δρ. 7 διὰ τὸ ἐξωτερικό. Οὔτε ἀπαντῶ σὲ ἀπορίες ποὺ τὶς λύνει ὁ Ὀδηγός. Νὰ τὸν πάρετε καὶ νὰ τὸν διαβάσετε. Ὅσο γιὰ τὶς διατάξεις ποὺ ἄλλαξαν ἀπὸ τότε ποὺ τυπώθηκε καὶ ποὺ εἶναι λίγες, θὰ τὶς τυπώσω χωριστὰ καὶ θὰ τὶς μοιράσω σὲ ὅλους.

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Εἶναι μιὰ κομψὴ καρφίτσα μὲ τὸ μονόγραμμά μου, Δ. τ. Π., ποὺ τὴ φοροῦν τὰ Διαπλασόπουλα πρὸς διάκρισή κι' ἀναγνώριση. Πουλιέται στὸ γραφεῖο μου δρ. 25 καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 30.

Γελασὲ Ὑπολογαγέ, τὰ παλαιὰ κομμάτια τῆς Σελίδος Συνεργασίας τὰ ξεκαθάρισα ὅλα καὶ μόνο νέα ἔχω ἀκόμη ἀκκρεμῆ. Ἂν δὲν εἶδες λοιπὸν στὶς τελευταῖες ἀπορρίψεις τίποτα γιὰ τὸ δικό σου, θὰ πῆ ὅτι παρέπεσε—ἐκτὸς ἂν εἶναι στὸ τυπογραφεῖο μὲ μερικὰ ἐγκεκριμένα ποὺ δὲν ἐδημοσιεύθηκαν ἀκόμα. Τότε θὰ τὸ ἰδῆς στὸ ἐρχόμενο.

Σὲ συγχαίρω, *Λευκοπυργιώτη*, γιὰ τὴν ἐπιτυχία σου στὶς εἰσαγωγικὲς τοῦ Πανεπιστημίου· δὲν εἶναι μικρὸ νὰ ἔλθῃς εἰκοστὸς μέσα σὲ 550 διαγωνιζομένους. Ὅσο γιὰ τὶς ἐκθέσεις ἐκεῖνες, δὲν πιστεύω νὰ πῆραν μηδὲν μόνο γιὰ τὴ γλῶσσα· ἂν καὶ σ' αὐτὲς τὶς ἐξετάσεις, ποὺ πρέπει νὰ δειχθῆ καὶ κάποια ἑλληνομάθεια, ἡ καθαρεύουσα εἶναι ἀπαραίτητη.

Εἶσαι δικαιολογημένος, *Σανθὲ Ναύαρχε*, ἐλπίζω ὅμως νὰ μοῦ γράψῃς ὅταν παρουσιάζεται κάμμιὰ ἔκτακτη εὐκαιρία. Καλὴ ἰδέα νὰ κάμετε Σύλλογο ὅσοι ἔχετε ψευτικὰ ψευδώνυμα. Ὄχι, ὁ *Τ. Δ.* δὲν εἶναι διαπλασόπουλο.

Εἶπα, *Κυκλαμιά*, στὸν κ. Φαίδωνα πόσο εὐχαριστήθηκες ποὺ ξανάρχισε τὶς Ἐπιστολές του. Γιὰ τἄλλα ποὺ ρωτᾶς, τὰ εἶδες στὰ Νέα τοῦ 1937. Εὐχαριστῶ ποὺ φρονζεις γιὰ τὴ διάδοσή μου καὶ περμένω. Καλὴ πρόσδο στὸ Σύλλογό σας.

Νὰ κι' ὁ *Μαστροχαλαστὴς* ποὺ ἀνανεώνει τὴ συνδρομή του γιὰ τὸ 1937 πρὶν δημοσιεύσω τὴν πρόσκλησή μου καὶ τὰ Νέα μου (ἀπὸ 3 Νοεμβρ. εἶναι τὸ γράμμα του). Ὤ, πόσο μὲ συγκινεῖ ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ μοῦ ἔχουν τὰ παιδιά μου!..

Ἡ *Εὐτυχία* μοῦ δείχνει πάλι τὴν ἀγάπη της μ' ἕνα νέο ξεσπάθωμα. Τὴν εὐχαριστῶ πάρα πολύ, καθὼς καὶ γιὰ τὤραῖο της γράμμα, κι' ἐλπίζω νὰ μὴν πάψῃ νὰ ξεσπαθώνῃ καὶ τὸν ἐρχόμενο χρόνο, ποὺ τόσο ἀναγκαῖο θὰ εἶναι τὸ ξεσπάθωμα.

Γι' αὐτὰς μόνο τὶς λίγες ἀπαντήσεις ἀφησαν τόπο οἱ δηλώσεις κι' οἱ ὑπομνήσεις τῆς σημερινῆς Ἀλληλογραφίας. *Ἀτταβύρις*, *Γαλιάντρα*, *Σίφουνα*, *Ἀγνὸ Μινεξεδάκι*, *Κόκκινη Αὐτοκράτειρα*, *Λευτὴ Κορδούλα* καὶ *Ροζελάντια*, καλά μου παιδιά, καὶ τὰ δικά σας γράμματα, φυλαγμένα ἀπὸ τὴν περασμένη ἑβδομάδα, τὰ διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση κι' ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σας· λυποῦμαι μόνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ἀπαντήσω μὲ περισσότερα. Θὰ μοῦ ξαναγράψετε, ἔ;

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ ὁμορφιά» τῆς *Διάνας*, «Ἀπὸ τὸ Λεύκωμά μου» τῆς *Ζακυνθινούλας*, «Ὁ πόνος τοῦ ὀρφανοῦ» τῆς *Μελαχροινῆς Ἀμαζόνος*, «Ἡ τελευταία ἡμέρα» τοῦ *Δευκοῦ Κύκνου*, «Ἐκείνη ποὺ πούλησε τὸ παιδί της» τῆς *Κ.Κ.* (πολὺ ἐκτενές), «Τῆς λιγερῆς καὶ τοῦ Χάρου» καὶ χωρὶς τίτλο τῆς *Π.Ρ.Σ.* «Μιὰ φεγγαρόλουστη βραδυὰ» τῆς *Ἠλέκτρας*, «Τὰ χελιδόνια» τοῦ *Φ. Λ. Φ.*, «Σκόρπια Μ. Μ.» τοῦ *S. O. S.*, «Ἄλλη φορά» τοῦ *Ἐλεύθερου Πουλιοῦ*, «Αἰώνιος Θρῦλος» τοῦ *Κυρίου τοῦ Ντάνσιγκ*.

Ἐδῶ τελειώνουν τὰ καθυστερημένα. Ὅσα κομμάτια μένουν, τὰ ἔλαβα μετὰ τὴν 1η Ὀκτωβρίου καὶ δὲν ἔχουν κριθῆ ἀκόμη.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Καράσκοπον 33* (στεῖλε καὶ γιὰ τὴ βεβαίωση· ἔλαβα καὶ τὸ ἀπὸ 1 Νοεμβρ. γράμμα σου καὶ συμμορφώθηκα·) *Μελεστάλαχτην* (περαστικά· τώρα περμένω νὰ μοῦ γράψῃς χωρὶς νὰ βουζῇ φοβερὰ τὸ κεφάλι σου· ὤ, βέβαια ποὺ προσπαθῶ πάντα νὰ μὴ χαλῶ τὴν καρδιὰ τῶν παιδιῶν μου...) *Κυρὰ-Φροσύνην* (αὐτὸν τὸν καιρό, καθὼς θὰ εἶδες, δὲν εἶχα τόπο γιὰ ἀστεῖα· ἐλπίζω νὰ τὸ δημοσιεύσω τώρα σὲ κανένα δωδεκασέλιδο· κι' ἔννοια σου, ὅλο τὸν χειμῶνα θὰ εἶναι ἐπίκαιρο·) *Ντέστεριβ Χ—Θ* (χαίρω ποὺ εἶσαι τώρα γυμνασιόπαις· ναί, νἀρχίσῃς νὰ λαβαίνῃς μέρος καὶ στὴν κίνηση μὲ τὸ νέο χρόνο·) *Πανὰν Παύλου* (πολὺ μ' εὐχαριστήσε τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψῃς συχνά· ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου κι' ἔχω στὴ διάθεσή σου δρ. 22,50· θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου·) *Οὐρανὸν Πολύφωτον* («Ἀσκήσεις μὴ στεῖλῃς ἄλλες πρὸς τὸ παρόν, ἔχουν μαζευθεῖ πάρα πολλὲς καὶ θἀργοῦ-

σε πολὺ ἡ σειρά τους· αὐτὸ τὸ περιοδικὸ πραγματικῶς τὸ βγάζουν παλιὰ διαπλασόπουλα· ἀλλὰ δὲν εἶναι παιδικό, εἶναι λογοτεχνικὸ γιὰ μεγάλους·) *Νινέτταν* λογαριασμὸν Συλλόγου καὶ δικόν σου σοῦ στέλλω σήμερα) *Στέφανον τῆς Δόξης, Ἀνδρέαν Χατζῆν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Νοεμβρίου* θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Ἰανουαρίου.

606. Τονόγριφος

Κοινὸ ὄνομ' ἀνδρικό
Ἂν τὸν τόνο κατεβάσῃ,
Σύμβολο θρησκευτικό,
Λύτες μου, θὰ παρουσιάσῃ.

Ἀγκάθι

607. Ἀναγραμματισμὸς

Ὅπως εἶμαι ἐὰν μάφῃσῃς,
Τὸν ὁπλίτη ὑπερασπίζω.
Μ' ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Μαύρη εἶμαι καὶ μαυρίζω,
Ἢ σὰ γάτα, νιαουρίζω.

Ἀγκάθι

608. Αἴνιγμα

Ἀνδρὸς ἁγίου ὄνομα
Τάρσενικό μου.
Μάκαρες κάποτ' ἔτρεφε
Τὸ θηλυκό μου.

Ἀγκάθι

609. Μαίανδρος

```
-  * * * *   * * * * *   * * *
*        *   *       *   *
*   * * *    *   * * *   *
*   *        *   *       *
* * *   * * * *   * * * * *
```

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νὰναγινώσκονται ἐξ ἀρχῆς κατὰ σειράν : υἱὸς τοῦ Νῶε, ἀριθμητικὸν ψηφίον, σημεῖον τῆς οὐρανίας σφαίρας, μέλος, πρόθεσις, ἐπίρρημα, θεὸς τῶν Ρωμαίων, βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ζῶον, ἄλλος υἱὸς τοῦ Νῶε, χρονικὴ μονάς, βασιλεὺς τῶν Αἰγυπτίων, ἀρχαία ποιήτρια, εἶδος ποιήματος.

Ντῖνος Θώμης

610. Κρυπτογραφικὸν

1232456478	= Ἱερὰ χώρα τῆς Ἀσίας.
25525	= Τιτὰν
3262742	= Φυτὸν διακοσμητικὸν
4564242	= Πόλις
5472	= Ὅρος τῆς Γραφῆς
62325	= Ἐπίθετον
78552	= Πτηνὸν
852425	= Προφήτης

Χριστιάνα

611. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἐλλιποσύμφωνον ἐκ Δεπλῆς Ἀκροστιχίδος,

Τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ δεύτερα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ρητόν, τὰ μὲν φωνηεντόλιπον, τὰ δὲ ἐλλιποσύμφωνον, ἀμφότερα τοῦ τύπου :

* * - * * *

1, Γυναικεῖον κόσμημα· 2, Ἅγιος τροπαιοφόρος· 3, Πόλις τῆς Λέσβου ἀρχαία· 4, Ἀρχαία πόλις μὲ μαντεῖον· 5, Οἶκος θεοῦ.

Θέλης Βλαστὸς

612. Φωνηεντόλιπον

κατς-ξ-τρ-σφς

Μικρὸς Σπουδαστὴς

613. Γρῖφος

```
      κι          τιν
κι        κι    τιν      τιν        τον
      ρι          ος
κι        κι    τιν      τιν        Πὰν
      κι          τιν
```

Θέλης Βλαστὸς

Τέλος τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 37

427. Κουκουβάγια (κούκου ! βάγια). —428. Ζητούνη-Λαμία (ζεῖ, τοῦ, νιλᾶ, μῖ, ἄ !) 429. Μέλος-ἕλος.—430. Ἕνα ἔψιλον μικρὸν καὶ κολλητὰ εἰς αὐτὸ ἓν ἄλλο ἀνάποδον, ἀποτελοῦν τὸν ἀριθμὸν 8.

431.

```
        Α
      Υ   Ν
    Ο       Θ
  Λ           Ρ
Α               Α
Π Ι             Δ Ξ
Γ   Δ Α Σ       Α
Ε   Ι   Κ       Μ
Υ   Δ   Ω       Α
Σ Ε Σ Ω Σ Τ Ρ Ι Σ
```

432. ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟΣ (λάρος, Ἰανός, κόνικλος, ρανίς, νάρκισσος, Σίκινος, ὄρνις). —433-437. Τῇ προσθήκῃ τοῦ Τ : *ὅτι, τύφος, Τροία, πατρίς, ἄτιμος.* — 438. ΗΕ-ΥΕ ΑΗ = *θνῆσκε ὑπὲρ πάτρης* (σΗκός, κΕρας, ζΥθος, ΝΕρων, Ἰλιωνία, κΗπος).— 439. *Αἰὲν ἀριστεύειν* (ε ἐν αρ, εἰς τε βιν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΣ'—854]

Η *πειρωτόπουλο, ὁ Σαρπηδὼν* δὲν λέγεται Ἀλέκος Πολαρινός (Διαπλ. Βεβαιότατα). . . . *«Τριανδρία 3»* οὔτε ἡ *Ζουζοῦ* λέγεται Πίτσα Στούμπου (Διαπλ. Βεβαιότατα), οὔτε θὰ χαθῇ ποτὲ καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀνθρωπάκια σὰν καὶ σᾶς ἡ

ΤΡΕΛΛΟΠΑΡΕΑ

[ΛΣ' - 855]

ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ

Μὲ ἕνα πτέρνισμὰ καθιστῶμεν ἀνικάνους τὰς Τριανδρίας.

Ἐκ τῆς Ι : Στέφανος τῆς Δόξης=Μάνεσις. Ἐκ τῆς ΙΙ Βασιλεὺς τοῦ Χοῦμοῦ= Πλοίαρχος Νέμος=Κομοῦτος, Ἀσύλληπτος =Μάτσας.

[ΛΣ'—856]

Ξ *ανθομαλλοῦσα*, εἶναι ἕνας μήνας ποὺ σοῦγραφα κι' ἀκόμα γ' ἀπαντήσῃς, γιατί ; Γράψε μον.

Ζαππὶς

[ΛΣ' 857]

Η *λιόλουστη, Αὐγαριά*, στὴ γιορτούλα σας δεχθῆτε τὰς καλυτέρας μας εὐχάς.

Χιωτοπούλα, Τριτόμυτα

[ΛΣ'—858]

Ε *ὐθυμη Ψαροπούλα*, στὴ γιορτή σου χρόνια πολλά.

ΧΙΩΤΟΠΟΥΛΑ, ΛΥΓΑΡΙΑ

[ΛΣ'—859]

Π λωτάρχη, συμπαθῶ τοὺς. . . φύλλους καὶ δὲν τοὺς ἐξολοθρεύω. Φιλία στὸ. . . βιβλιοπωλεῖον. . . Ἐπεία ! ! ! *Μυρέλλα*

[ΛΣ'—860]

Η λιόλουστη, Εὔθυμε Σημαιοφόρε, χρόνια πολλά. Χανουμάκι, ἡ μαμά σου μοῦδωσε τὴν φωτογραφία. Προφίλ. . . κτλ. Μὰ εἶναι θαῦμα ! *Μυρέλλα*

[ΛΣ'—861]

Σ τέφανε Δόξης=Α. Μάνεσης, συγχαρητήρια γιὰ τὸ κατόρθωμα νὰ ἀνακαλύψῃς ψευδώνυμο παρίγνωστο.

Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα

[ΛΣ' 862]

Β ασιλέα τοῦ Χιοῦμορ, ἔγινα Ξανθὴ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔγινα διαπλασοπούλα. Αἴγος κόπος. Λογάριασε ! !

Ξανθὴ Ἑλληνοπούλα

[ΛΣ' - 863]

Κ *άστα-Ντίβα*, στὸ γιόρταμά σου στάλνουμε λουλουδα ἄφθονα· μέτρησέ τα ἕνα ἕνα, θᾶναι μιὰ ξέχωρη εὐχούλα γιὰ σένα.

ΛΕΠΤΗ ΚΑΡΔΟΥΛΑ

[ΛΣ'—864]

Ν τέτεκτεῦ Χ, δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω. . . τὸ κρύο ἢ ἡ ζέστη ; ; ; σὲ πέτραξε καὶ χάθηκες ἀπὸ τὴν κίνησή. . .

Λεπτὴ Καρδούλα

[ΛΣ'—865]

Κ υρίαρχον τοῦ Σύμπαντος : Σὲ ἀνακαλύψαμε· εἶσαι ὁ Ἀλέξανδρος Κυρίτσης. Ἂν μπορῇς, δεῖξε μας τὴν κυριαρχίαν σου.

Σίρλεῦ Τέμπλ

[ΛΣ'—866]

Μ ικρομέγαλε ! Πιὸ μικρὸν θὰ σὲ κάνουμε. Εἶσαι ὁ Σπῦρος Εὐαγγελίδης. Σοῦ τὸ λέγει ἡ :

Σίρλεῦ Τέμπλ

[ΛΣ'—867]

Δ όξης Στέφανε, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μυστικά ; Στεῖλε πρῶτος στὴν Δ/σιν : Καν Βασ. Κόνδη, Ναύπλιον, διά

Βυζαντινὸν Ἀετὸν

[ΛΣ'—868]

Φ ράζια, Εὔθυμε Τραγουδιστή, Μύρτις, ἀλληλογράφοῦμε ; Κ. Ο. Κ., διατί δὲν γράφεις ; Γελαστὰ Ὑπόλοχαγέ. «. . . θυμᾶσαι τὰ παλιά ;»

ΑΓΓΟΥΡΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

[ΛΣ'—869]

Κ *ατάσκοπε 33* σώνει πόζα, ἀρκετὰ θυμώσαμε ὡς τώρα.

Κοκκινοπίπερο

[ΛΣ'—870]

Α ποτελέσματα τοῦ (ΛΣ'—595) διαγωνισμοῦ μας. Βραβεύομεν : α) Φοῖβον, β) Ἄσμα τῶν Ἀγγέλων, Κύριον τοῦ Ντάνσιγκ, γ) Λησμονημένη Ἐλπίδα, Μαργιολάκι.

Κίτρινη Ἀράχνη, Γλυκὸ Χαμόγελο, Ξανθὴ Κρητικοπούλα, Κυρὰ-Φροσύνη κ. λ. π. ὑπερευχαριστοῦμε.

Φοίβη - Ζακυνθινούλα

[ΛΣ'—871]

Δ ὲν πρέπει ἴσως, Μπετόβεν, νὰ μιλᾶτε ἔτσι γι' ἀνθρώπους ποὺ δὲν τ' ἀξίζουν, ποὺ μακριὰ πιὰ τώρα τὰ μάτια τους, ξένες θάλασσες, ξένες χῶρες ἀντικρύζουν.

ΑΟΛΥ

[ΛΣ'—872]

Δ ιαβολοκόριτσα, εὐχαριστῶ. Στεῖλτε στὴ Δ/ση : Ἑλένην Πιγιαύλα Poste-Restante, Χίον.

Ἀγνούλα

[ΛΣ'—873]

Μ ερασντές, Ave Maria θαῦμα ! ! Μουσικὴ ὑπέροχη, Ἔλαβα εὐχαριστῶ.

Πορθμὸς Εὐρίπου

[ΛΣ'—874]

Ζ ουζοῦ=Κραλίδου, Κόμης Μοντεχρῆστος=Λοῦης Δάνος, Κόκκινη Πεταλουδίτσα=Καράπα. «ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ 3»

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Ψαρρομηλίγκου 22 Ἀθῆναι